

H e t M o s t e r d z a a d

O s h o

Toespraken naar gezegden van Jezus uit het Thomas Evangelie

Resumé van de elfde toespraak

Jezus zei:

“Een stad op een hoge berg gebouwd en versterkt kan niet vallen, noch verborgen blijven.”

Jezus zei:

“Wat je zult horen in je oor en in het andere oor, predik dat van de daken der huizen; want niemand steekt een lamp aan en zet haar onder een korenmaat noch zet hij haar op een verborgen plaats, maar op een standaard, opdat allen die in-en uitgaan haar licht mogen zien.”

Jezus zei:

“Als een blinde een blinde leidt, zullen ze beiden in een put vallen.”

Het gehele menselijke probleem is: kiezen tussen het ogenblikkelijke, het vluchtige, en het eeuwige. Als je het vluchtige kiest, bouw je je huis op het zand – het zal ineensstorten. Als je het eeuwige kiest, dan wordt er iets verkregen, dat voor altijd blijft. En niets minder kan je bevredigen, alleen het eeuwige kan je bevredigen.

Maar als ik zeg: “Alleen als je kiest, kun je je huis op een bergtop bouwen, op iets rotsachtigs dat blijft en je inspanning zal niet vergeefs zijn,” wat bedoel ik dan als ik zeg: “Als je het eeuwige kiest?” Want het eeuwige kan niet gekozen worden. Als je kiest, zul je altijd het vluchtige kiezen, omdat een keus het vluchtige *is*. Wat bedoel ik dan als ik zeg: “Kies het eeuwige?” Ik bedoel: als je begrijpen kunt dat het vluchtige nutteloos is, als je dit beseft, dan verdwijnt het vluchtige. Het wordt nutteloos, je ziet eenvoudig zijn zinloosheid in. Het verdwijnt en het eeuwige wordt gekozen – je kiest het nooit zelf.

Als het vluchtige verdwijnt, komt het eeuwige je leven binnen. Maar het vluchtige *moet absoluut* onvruchtbaar worden, zinloos. Met het vluchtige moet je mislukking totaal worden. *‘Zalig zijn zij die in de wereld falen’* – deze zaligspreekung zou aan de andere van Jezus toegevoegd moeten worden.

Een mislukking in de wereld! Je probeert juist het tegenovergestelde te zijn: in de wereld te slagen. Als je slaagt, zal dat de werkelijke mislukking zijn, want je zult je houden aan het vluchtige – maar niemand slaagt ooit. Want hoe kunnen wij slagen met het vluchtige, dat snel vergaat?

‘Jezus zei: “Een stad op een hoge berg gebouwd en versterkt, kan niet vallen, noch verborgen blijven.”’

Jullie maakt altijd iets in het dal! Dit zijn *symbolen*: ‘dal’ betekent de duistere nacht; ‘hoge berg’ betekent meer bewust, meer gewaar; hoe meer je gewaar bent, hoe hoger je zult stijgen. Als je geheel en al gewaar wordt, ben je op de Everest. Daarom zeiden de hindoes dat Shiva op de *Gaurishankar* woont, de hoogste

bergtop; Shiva is het hoogste bewustzijn; Shiva is geen persoon, Shiva betekent *volmaakt bewustzijn*. Het volmaakte bewustzijn woont op de *Gaurishankar*.

Als je onbewust bent, val je neer in het donkere dal – je nacht is een dal, je slaap is een dal. Als je gewaar bent, begin je op te gaan naar de hoogte; als je volslagen onbewust bent, is dat het laagste niveau van bestaan. In de slaap ga je naar het dal. Een ‘zondaar’ is iemand die voortdurend slaapt; de ‘heilige’ is iemand die niet slaapt, zelfs niet in zijn slaap. Krishna zei tegen Arjuna: “Als iedereen sluimert, is de yogi nog alert.” De totaliteit van de yogi gaat nooit slapen.

Jullie bouwen je steden, je huizen, in een dal, en de gewone slaap is niet voldoende voor jullie, je zoekt ook naar drugs die je nog verder in slaap doen vallen; je zoekt naar methoden tot hypnose om nog slaperiger te worden – omdat bewustzijn pijn is, angst. Waarom is het angst? En Boeddha en Jezus zeggen dat het de grootst mogelijke zegen is! Maar waarom is, voor jullie, bewustzijn pijnlijk? En waarom wil je alles vergeten? Waarom is bewustzijn pijnlijk?

Het is pijnlijk als slechts een procent van jullie bewust wordt en negenennegentig procent blijft onbewust, dan lijdt dat ene procent bij het zien van de rotzooi om je heen. Bij het zien dat negenennegentig procent in een toestand van verdwazing verkeert, zoekt dat ene procent naar alcohol, naar drugs, naar muziek of een mantra – om zichzelf te hypnotiseren. Dat ene procent valt dus ook terug en wordt deel van het geheel. Dat noemen ze de logica van de struisvogel. Als een struisvogel bemerkt dat er een vijand aankomt, zal hij zijn kop in het zand verbergen. Dan kan hij niet zien, en zijn logica is: ‘Als ik de vijand niet kan zien, hoe kan er dan een vijand zijn?’ De struisvogel schijnt een volmaakte atheïst, want dat beweren de atheïsten altijd. Ze zeggen: ‘Als we God niet kunnen zien, hoe kan hij er dan zijn?’ Alsof het bestaan van je zien afhangt!

“Een stad op een hoge berg gebouwd en versterkt, kan niet vallen, noch kan ze verborgen blijven.”

Wij bouwen onze huizen zodanig, op zo’n vergankelijk bestaan, op het vluchtige, dat ze ineens storten tegen de tijd dat ze klaar komen; tegen de tijd dat ze gereedkomen, liggen ze al in puin. Waarom? Omdat wij enkel het vluchtige kunnen zien, wij hebben *geen totale visie*. Wij kunnen enkel zien wat dichtbij is, heel dichtbij. Alleen het moment is vlakbij – je ziet een moment, dan is het voorbij, dan een volgend en dat gaat ook voorbij. Je kunt alleen deze voorbijgaande momenten zien, je kunt geen totale visie hebben.

Voor een totale visie is een volmaakt bewustzijn nodig. In een totale visie kun je het gehele leven overzien; niet alleen het hele leven, maar de hele wereld. Dat bedoelen de Jains als zij zeggen dat Mahavir verlicht werd, hij kon verleden, heden en toekomst *zien* – het geheel van de tijd. Ze bedoelen dat het bestaan *als geheel* je duidelijk wordt, en als dat duidelijk is, alleen dan kun je een versterkte stad bouwen. Hoe zou dat anders mogelijk zijn?

Met de visie op *het geheel* moet je leven gevormd worden en het patroon ervan; je moet leven met de visie van het geheel. Alleen dan zal je leven een harmonie zijn, een melodie – anders zul je altijd enigszins vreemd, *excentriek* blijven. Waarom is iedereen excentriek, buiten het centrum, *uit de pas met het leven*? Omdat iedereen het leven wil maken naar *het moment*, en het moment is niet het geheel. Het moment is een fragment, zo'n klein nietig moment van de eeuwigheid. Hoe kun je je aanpassen aan de eeuwigheid, als je je leven vormt naar het moment? Daarom zegt Jezus: "Maak je leven, schep je leven naar het geheel, naar het eeuwig, niet naar het moment."

Hoe zal deze visie ontstaan? Ga op straat staan onder een boom en kijk: je kunt de dichtstbijzijnde hoek van deze straat zien, dan komt er een bocht en je visie stopt. Klim in de boom en kijk van boven uit de boom – dan heb je een grotere visie. Stijg op in een vliegtuig – dan heb je een overzicht van de gehele stad. Hoe hoger je bewustzijn stijgt, hoe groter je visie wordt; hoe lager je bewustzijn, hoe kleiner je visie. De ladder

van het bewustzijn heeft sporten. Als je op het toppunt van je bewustzijn bent, kijk dan vandaar: dan openbaart zich de eeuwigheid.

Voor Boeddha is alles het heden, omdat er geen toekomst is – zijn visie is volledig. Voor Jezus is alles heden: er bestaat geen verleden, omdat hij kan zien, er bestaat geen toekomst omdat hij kan zien. Vanaf het hoogste punt van het bewustzijn is het geheel zichtbaar, dus is er niets verleden, niets is toekomst; *alles is hier en nu!* De toekomst bestaat op grond van je beperkte visie, niet omdat de toekomst iets noodzakelijks is in de wereld, in het bestaan. Het toont alleen dat je een beperkte

visie hebt: iets wat *uit* je gezichtsveld verdwijnt wordt *verleden*; wat er *nog niet in* gekomen is wordt *toekomst*. Maar de dingen zelf zijn in de eeuwigheid.

'Een stad op een hoge berg gebouwd en versterkt....'

Waarom gebruikt hij het woord 'versterkt'? Zoals je bent, in het dal, leef je altijd in angst, in onzekerheid, in gevaar. Het dal is vol geesten, schaduwen, vijanden, vol haat. Je leeft in het dal van *de dood* – daar is niets anders gegarandeerd dan de dood. Heb je wel opgemerkt dat in het leven alles onzeker is, behalve de dood? Al het andere is onzeker en toevallig – het kan al dan niet gebeuren. Wat voor soort leven is dit, waar alleen de dood gegarandeerd is? Maar zo is het, omdat in de duisternis alleen de dood kan bestaan; in de onbewustheid kan alleen de dood bestaan. Onbewustheid is de weg naar de dood.

Telkens als je onbewust wilt zijn, wil je sterven. Een diepe drang naar de dood is in je aanwezig, anders zou je je naar de hoogte begeven. Freud stuitte tegen het einde van zijn leven op een heel diep feit: hij noemde het *'thanatos'*- de wens naar de dood. Dit was heel moeilijk voor Freud, want hij was een lineair denker, een logicus. Dit was heel tegenstrijdig: dat er achter de *libido* – de drang, de wil tot leven – een wil tot sterven, de *thanatos* – schuil ging.

Als je iets inneemt om onbewust te worden, speelt daar de wil tot sterven – omdat onbewustheid een tijdelijke dood is. Je kunt zelfs niet enkele dagen zonder slaap leven,

omdat slapen een tijdelijke dood is. Je hebt haar nodig, heel erg nodig. Als je elke nacht niet acht uur kunt sterven, zul je de volgende dag niet kunnen leven. Als je jezelf kwijt kunt raken, voel je je zalig. Als je jezelf verliezen kunt in een politieke beweging, als je een nazi kunt worden en in de massa kunt ondergaan, voel je je goed, omdat dit de dood is – je bent er niet meer, alleen de massa bestaat.

Om die reden slagen *dictators* – omdat jij wilt sterven. Dictators bieden je een kans gemakkelijk dood te gaan. Daarom hebben er altijd oorlogen bestaan, en ze zullen blijven bestaan, omdat je op geen enkele manier verandert. Je wilt doden, en gedood worden. Ook al heb je tot nu toe geen zelfmoord gepleegd, denk daarom niet dat je werkelijk een minnaar van het leven bent. Nee! Je bent zonder meer beangst. Je hebt het leven niet lief, want als dat het geval was, zou je naar de hoogten toe gaan – hoe hoger de piek, hoe meer leven.

Vandaar dat Jezus beloven kan: “Kom tot mij, en ik zal je leven geven, in overvloed!” Maar naar Jezus komen is heel moeilijk, omdat je zoveel in het dal, in de donkere wegen van het leven geïnvesteerd hebt. En je bent zo bang voor het levend zijn. Je neemt veel maatregelen om niet al te levend te zijn, je bestaat op een minimum aan leven.

Waarom werken de geleerden voortdurend, hun hele leven lang, aan het maken van vernietigingsmiddelen? Omdat het diepste verlangen in de mens is: te sterven, op een of andere manier. Het is niet erg bewust, want als je je ervan bewust wordt, zul je jezelf gaan veranderen.

Zelfmoord is een diep geworteld instinct. Zodra je voelt dat er iets mis gaat, voel je dat je zelfmoord wil plegen, jezelf wilt vernietigen. Een religieus mens is iemand die er alert op is dat er een diep verlangen naar de dood in hem schuilt. Waarom is dat er? Je moet meer licht in jezelf ontsteken, zodat je er gewaar van kunt worden in welke hoek de dood zich verstoken heeft en je voortdurend aanvreest. Het is niet zo dat je plotseling op een zekere dag sterft – je sterft langzaam in de loop van zeventig jaar. De dood is geen verschijnsel dat aan het einde optreedt, hij begint al bij de geboorte. Het voltrekt zich in zeventig jaar. Het is een heel langzaam proces. Je tolereert het leven, wachtend op het moment dat je uit de trein kunt stappen.

Maar waarom kun je niet genieten van het leven – dat een *geschenk* is? Je hebt het niet verdiend, daarom zeg ik dat het een *genade* is. Het bestaan heeft het je gegeven – je kunt ook zeggen God – het is zuiver een gave. Maar wat is het probleem? Omdat voor het genieten van een zegen een groter gewaarzijn nodig is; voor het ondergaan van angst is geen gewaarzijn nodig. Maar om van een zegen te genieten moet je *meer alert* zijn. Als je een heilige vindt die droevig is, weet dan wel dat er iets mis gegaan is; hij leeft nog in het dal, hij is niet opgeklommen naar de piek. Want dan zou hij stralen, licht zijn, kinderlijk genieten, versterkt in zijn bewustzijn.

Waarom versterkt het bewustzijn je? Omdat je naarmate je meer bewust wordt, weet dat je niet sterven kunt, er is geen dood. De dood bestaat alleen in het duistere dal. En als je versterkt bent tegen de dood, ben je versterkt. Hoe bewuster je

bent, hoe meer je weet dat je het eeuwige bent, het goddelijke.

Als je naar de hoogten toegaat, zal er innerlijk liefde zijn en overal om je heen de eeuwigheid. Er zal geen angst zijn – die kan er niet zijn, omdat je *niet vernietigd kunt* worden, je bent onvernietigbaar. Er is geen mogelijkheid van dood, je bent *onsterfelijk*. Dit is de *versterking* waarop Jezus doelt.

Mensen vallen wanneer ze op de hoogten zijn, maar die hoogten maken deel uit van het dal, het zijn geen werkelijke hoogten. Wat je ook in *deze* wereld bereikt, het zal je weer ontnomen worden. Maar in de *innerlijke* wereld zul je wat je ook bereikt voor altijd verwerven, het kan je niet ontnomen worden. *Kennis* kan niet teruglopen. Het is niet iets dat je bezit – het wordt je wezen, deel van jou, je bestaan zelf. Kennis is datgene wat je *niet kunt* vergeten, er bestaat geen manier om het te vergeten.

“Versterkt, een stad op een hoge berg gebouwd, kan niet vallen, noch verborgen blijven.”

Je kunt haar niet verbergen. Een stad op de top gebouwd zal bekend zijn, er bestaat geen manier om haar te verbergen. Hoe kun je een Boeddha verbergen? Het is onmogelijk! Hoe kun je een Jezus verbergen? Het is onmogelijk! Het verschijnsel is zo *geweldig*, hun bestaan is zo *doordringend*, dat de inwerking blijvend is. Je kunt een Jezus *kruisigen*, maar je kunt hem niet negeren. En die hem kruisigden lijdten nog om die kruisiging. Maar één enkele mens, een gewone zoon van een timmerman werd gedood, - niets belangrijks. Maar om die kruisiging hebben de joden twee duizend jaar geleden, geslacht na geslacht. Ze zijn voortdurend gekruisigd, juist om deze ene mens. De joden blijven zeggen: "We hebben niets gedaan." In zekere zin hebben ze gelijk, omdat zij die het deden, lang geleden stierven.

Maar iemand als Jezus is nooit verleden – het is ook nu een feit: hij is gekruisigd. Jezus' kruisiging is nu geworden tot een eeuwig feit. Nu kan ze niet in het verleden worden teruggebracht, ze

zal een open wond blijven; de wond zal er blijven in het hart. En de joden hebben geleden, ze hebben naar het schijnt te veel geleden, omdat juist om deze man in deze twintig eeuwen miljoenen joden gedood zijn. Deze man is meer waard dan miljoenen mensen. De dag waarop zij deze timmermanszoon kruisigden, speelden ze met een geweldig vuur. Ze probeerden het te verbergen: er bestaat geen enkel joods verslag van deze kruisiging. Christelijke verslagen, ja, maar de joden hebben zelfs het feit dat hij gekruisigd werd niet vermeld. Maar je kunt het niet verbergen, en de joden begonnen te verdwijnen, ze leden omdat ze hun ogen probeerden te sluiten tegen de zon. En dit is de grootste ellende: dat uit hen Jezus werd geboren. Jezus was een jood en bleef een jood, tot op het laatste moment – hij was nooit een christen. En de joden hadden duizenden jaren op deze man gewacht. Hun profeten hadden hen in het verleden verteld: Er zal een man opstaan die jullie zal bevrijden. De joden baden en wachtten – en dit is de ironie: toen de man kwam wezen ze hem af! Waarom?

De geest kan gemakkelijk wachten, omdat hij kan blijven hopen, verlangen, dromen. Maar als God aan je deur klopt, bedenk dat wel, zul je hem ook afwijzen – ook al ben je aan het bidden geweest. Waarom? Omdat er maar één in het huis kan verblijven. Als God aan de deur klopt, moet jij verdwijnen – dat is het probleem. Het probleem is: als Jezus bestaat moet jij verdwijnen, je moet je in hem oplossen – je moet je overgeven.

Het joodse ego vond het heel goed dat de beloofde naar het uitverkoren ras in de wereld zou komen, maar het was heel moeilijk de man te accepteren toen hij kwam. Zij doodden Jezus, maar ze hebben het zelfs niet vermeld. Ze wilden dit alles vergeten, opdat zij opnieuw zouden kunnen hopen – en ze hopen nog. En ik zeg je, als hij weer komt – maar hij zal niet komen, omdat hij door ervaring wijs geworden is – als hij opnieuw komt, zullen ze hem opnieuw kruisigen. En ze hebben veel geleden, alleen omdat zij de stad, gebouwd op een bergtop, probeerden te negeren.

Als God aan je deur klopt zal hij je verwachtingen niet vervullen – wanneer hij ook komt zal hij een vreemde zijn. Omdat hij, als hij beantwoordt aan jouw verwachtingen, niet langer God is. Jij zou willen dat hij volgens het boekje komt. Nee! Hij volgt geen boekje. Hij is niet dood – alleen de dode stof volgt een boekje. Het leven leeft als een mysterie.

'Jezus zei: "Wat je zult horen in je oor en in het andere oor, predik dat van de daken der huizen: want niemand steekt een lamp aan en zet die onder een korenmaat, noch zet hij haar op een verborgen plaats, maar op een standaard, opdat allen die in-en uitgaan haar licht mogen zien."

Het moet heel moeilijk geweest zijn voor Jezus' discipelen anderen te vertellen dat de zoon van God is gekomen. Heel moeilijk. Omdat de mensen zullen lachen, ze zullen zeggen dat je gek geworden bent en dat je een psychiater nodig hebt.

Het is heel moeilijk mensen te vertellen dat iemand tot realisatie is gekomen. Waarom? Omdat, als er iemand tot realisatie komt, het een diepe wond in je wordt, het wordt een diep letsel – jij had hetzelfde kunnen worden, maar je hebt het gemist. Je gaat vergelijken, je ego voelt zich gekwetst. 'Jezus is de zoon van God? Waarom ik niet?' Het is gemakkelijker dit te ontkennen, dan jezelf te veranderen en de zoon van God te worden. Het is gemakkelijker, omdat *nee* altijd het gemakkelijkste is in de wereld. Als je *ja* zegt begint alles, is er niets voorbij. *Nee* is altijd het einde, *ja* altijd het begin.

Als je zegt: 'Ja, Jezus is de zoon van God', dan moet je jezelf veranderen. Je kunt niet bij dit ja blijven staan, je moet verder, je moet iets doen. Als je *nee* zegt, is het probleem opgelost. Dan voel je je, wat je ook bent, waar je ook bent – in het dal, in de dood – op je gemak. Jezus wekt een onbehagen in je; Boeddha beweegt zich onder je, en wekt een gevoel van ongemak, en wij nemen wraak – omdat als een man tot zo'n hoogte kan komen, hoe komt het dan, dat jij het hebt gemist? Je kunt beter zeggen dat er geen hoogte is, dat niemand die ooit heeft bereikt. Dan voel je je op je gemak in je duisternis, dan voel je je behaaglijk. Mensen als Jezus en Boeddha zijn heel grote spanningen, omdat ze je in het dal ontwortelen, ze schudden je uit je slaap en zeggen: "Ga verder – dit is geen plaats om te wonen!"

Er is een uitspraak van Jezus: "Deze wereld is als een brug. Ga verder! Dit is geen plaats om een huis op te zetten. Ga erover heen, maar blijf er niet op staan. Niemand bouwt een huis op een brug."

Waarom is ze een brug? Ze is een brug omdat ze over een rivier ligt, en de rivier behoort tot *het vluchtige*. De tijd is een vluchtige rivier – ze blijft doorstromen. Heraklites heeft gezegd: "Je kunt niet twee maal in dezelfde rivier stappen" – omdat als je er de tweede maal in wilt stappen, de rivier verdwenen is; er stroomt nu ander water, hetzelfde water is er niet meer.

Maar als je huis bijna klaar is en als dan die man komt en zegt: "Dit staat op de rivier", dan zou je willen zeggen, in plaats van die man te geloven en naar beneden te kijken: "Ga weg, je bent een dwaas." Of als deze man aanhoudt, zoals Jezus aan blijft houden en erop blijft hameren, dan zul je boos worden. Daarom werd hij gekruisigd – hij was te lastig.

In het dal is het altijd zo geweest. Als een man met ogen naar een stad van blinden komt, zullen ze hem doden – of, als ze vriendelijk zijn, zijn ogen opereren. Maar ze zullen iets doen, omdat alleen al zijn komst

hen blind maakt! Ze denken dat ze zelf nooit blind zijn geweest en dan komt deze man en zegt: “Je bent blind, je bent dwaas.” Hij doet hen dingen beseffen, die ze niet willen beseffen.

Jezus zegt tot zijn discipelen: “Ga, en roep het van de daken der huizen!” Waarom van de daken der huizen? Omdat de mensen bijna doof zijn, ze horen niet, ze willen niet horen. En ook al knikken ze, ze zijn verveeld. Ze mogen haar dulden, maar ze vinden de waarheid niet prettig. Want de waarheid zal altijd onbehagen scheppen, en kan niet anders – want je vertoeft in *het dal der leugens*.

Je hele leven is zo'n *leugen*: je hebt gelogen tegen anderen, tegen jezelf en je hebt alles om leugens opgebouwd. En nu komt er iemand die de waarheid spreekt. Iemand komt bij een man die meent dat hij gezond is, terwijl hij allerlei ziekten heeft, en zegt: “Wat een onzin ben je aan het vertellen – je bent ziek!” Als je jezelf alert wilt maken, gewaar van de

waarheid, vernietig dan je paleizen, je droompaleizen die je opgebouwd hebt uit kaarten, uit speelkaarten.

Jezus zegt: “Ga, en wat je van me gehoord hebt....predik dat van de daken der huizen; want niemand steekt een lamp aan en zet die onder een korenmaat...”

Dit is altijd een probleem geweest: Boeddha, Mahavir, Lao-Tze, Jezus, Mohammed, Zarathoeshttra hebben er altijd op gestaan, dat de discipelen uitgingen en het anderen vertelden. Omdat de kans er niet altijd zal zijn, Jezus zal er niet altijd in het lichaam zijn. En als zijn lichamelijke tegenwoordigheid geen openbaring voor je kan worden, hoe kan ze dan een openbaring voor je worden wanneer hij verdwenen is in het universele?

Alleen heel zelden wordt iemand verlicht, alleen heel zelden verdwijnt iemands duisternis. Het is zo'n zeldzaam verschijnsel – en daarom heeft Jezus altijd haast. Hij weet het heel goed. En Jezus heeft maar een heel beperkte tijd op aarde. Hij stierf toen hij drieëndertig was. Hij begon zijn prediking op zijn dertigste, hij stierf toen hij drieëndertig was – maar drie jaar – hij had veel haast. Hij wist dat hij gekruisigd ging worden, dus zei hij: “Ga, en maak de mensen zoveel mogelijk alert. De deur staat nu open, ze kunnen het goddelijke ingaan.”

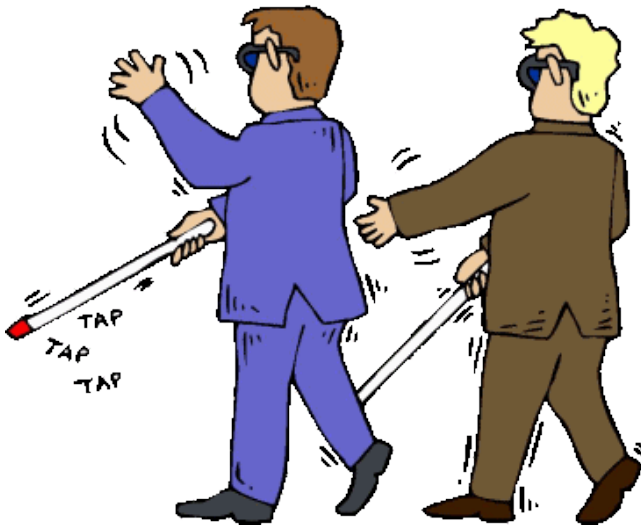
Maar de discipelen bleven steeds treuzelen. Ze begonnen pas te prediken toen Jezus stierf, omdat zij, toen Jezus verdween, pas beseften wat er met hun levens gebeurd was. Toen Jezus er was, was er iets mogelijk, maar nu is niets mogelijk.

De discipelen *zelf* worden alert als het licht verdwijnt. Omdat je alleen door de tegenstelling tot weten kunt komen; je beseft pas dat je leeft, als je sterft; als je aan het moment van de dood komt, beseft je wat leven was en hoe je eraan voorbij bent gegaan.

‘Jezus zei: “Als een blinde een blinde leidt, zullen beiden in een put vallen.”

Wees dus niet verlegen! Ga en vertel anderen, dat er iemand is die ogen heeft – anders zullen de mensen op een dwaalspoor worden gezet, want de mensen hebben leiding nodig.

Een Jezus is niet iedere dag beschikbaar, een Boeddha wordt niet elke dag geboren. Maar de behoefte is er! Als je het goede voedsel niet kunt krijgen, moet je het verkeerde eten, omdat iedere dag de honger terugkomt. En het is heel gemakkelijk een blinde te vinden, omdat je zelf blind bent – je verstaat de taal. Het is gemakkelijk een blinde te volgen, omdat je beiden behoort tot dezelfde duistere wereld, het zelfde dal. Een blinde kan je gemakkelijker overtuigen, dat hij de meester is, dan dat je overtuigd wordt door iemand die niet blind is – omdat hij een andere taal spreekt, over een andere wereld praat; hij is zo vreemd dat je hem niet kunt begrijpen.

Dit gebeurt er als je een blinde volgt: ook al bereik je de hemel, het zal een hel blijken, omdat blindheid nooit de hemel kan bereiken. De hemel is geen plaats die bereikbaar is, ze is een bewuste zijnstoestand; ze heeft geen geografische plaats; ze is iets *in jezelf*. Hemel en hel bestaan beide in je. Maar als je een blinde volgt, hoe kan een blinde je naar de hoogten leiden? Hij zal je het dal in voeren. Maar er is een behoefte om geleid te worden – besef dat.

Je wilt geleid worden, omdat dan de verantwoordelijkheid bij de ander berust. Het is beter een blinde leider te hebben dan geen – dat is je geestestoestand. Daarom zegt Jezus: “Ga en vertel de mensen van de daken der huizen dat de meester er is!”

Jezus is verschenen, dat is een zeldzame kans, en er bestaat een grote mogelijkheid dat je de gelegenheid mist. Loop en zie dat je deze man te pakken krijgt, omdat de deur naar de hemel maar enkele minuten open staat! Dat zijn de momenten waarop een mens verlicht wordt. Dan is hij de deur: dan kun je door hem heen kijken en de gehele waarheid beseffen.

Een meester is niet een mens die je onderricht, een meester is iemand die je wakker maakt. Een meester is niet iemand die inlichtingen voor je heeft, een meester is iemand die je een glimp doet opvangen van je eigen zijn. Maar dit werd een probleem: als Jezus zich stil gehouden had, zou niemand hem gekruisigd hebben. Maar hij had haast, en hij trok het land door om het aan mensen te vertellen. Dat schiep een probleem, omdat niemand hem begreep. Hij zei: “Ik ben de koning”, en de mensen dachten dat hij de koning hier ging onttronen. Hij zei: “De vreedzamen zullen het aardrijk beërven” hij sprak over iets anders, maar de mensen dachten dat hij zijn volgelingen beloofde: “Jullie zullen het aardrijk beërven.” De politici werden bang, omdat ‘koninkrijk’, ‘het aardrijk beërven’ alle politieke termen zijn. De priesters werden ook angstig, omdat wat hij zei buiten de wet lag.

Liefde is altijd buiten de wet. De liefde kan geen wet volgen, omdat zij de hoogste wet is, de allerhoogste. Als je liefhebt, is alles in orde, omdat de liefde geen kwaad kan doen. Er bestaan geen voorschriften en regels voor – er bestaan regels en voorschriften omdat je *niet* lief kunt hebben, omdat liefde je onmogelijk is.

En Jezus sprak over de allerhoogste wet, de liefde. Toen werden de priesters bang, daarop de rechters, de magistraten, het wettelijke systeem, dat hij een chaos zou veroorzaken, anarchie zou brengen. Hij werd gekruisigd, omdat hij een onruststoker werd. Na duizenden jaren ervaring met Boeddha's, Mashavirs, Zarathoeshter's, Jezussen, Mohammeds, zouden we eigenlijk meer alert moeten zijn. Maar nee! Het is nog altijd zo – alsof de mens nooit iets leert. Zij die leiding kunnen geven, schijnen je op een dwaalspoor te brengen; zij die blind zijn, zijn je leiders.

Begrijp eerst je behoefte aan leiding. Die is prachtig, want ze bewijst een zoeken – maar wees niet te vlug in het volgen van *iemand*. Hoe kom je tot een beslissing? Hoe kun je bepalen wie Jezus is en wie een blinde? Zekerheid schijnt onmogelijk, maar er zijn glimpen van zekerheid mogelijk. Je kunt niet van het begin af aan zekerheid hebben: hoe kan een blinde tot de slotsom komen dat de ander ogen heeft? De enig mogelijke zekerheid is, als *hij* begint te zien. Maar dan hoeft het niet meer! Als jij een Boeddha wordt, hoef je een Boeddha niet te herkennen; als jij als Jezus wordt, dan hoef je Jezus niet te kennen of hem te volgen.

Je bent blind, en je moet kiezen – Hoe kun je besluiten? Door woorden? Dan zul je misleid worden, want geleerden, pundits, priesters zijn heel knap met woorden. De woorden van Jezus zullen armzalig aandoen. Je kunt niet oordelen naar woorden, je zult misleid worden – gebruik dat criterium niet.

Jezus kan alleen beoordeeld worden naar zijn *zijn*: ga dicht bij hem staan, - luister niet naar wat hij zegt, probeer te luisteren naar wat hij *is*. Dat is de sleutel: *ga dicht bij* hem staan! De hindoes hebben dit *satsang* genoemd, dicht bij de waarheid zijn. Luister enkel naar wat hij is.

Het zijn vibreert, het zijn bloeit, het zijn heeft een geur om zich. Als je stil kunt zijn in de buurt van een Jezus, zul je gaan luisteren naar zijn stilte.

Iemand die *weet* argumenteert niet werkelijk, hij beweert eenvoudig, hij zegt enkel iets ..... Kijk naar deze uitspraken van Jezus – hij argumenteert niet, hij beweert eenvoudig: “Een stad op een hoge berg gebouwd en versterkt, kan niet vallen noch verborgen blijven.” Geen enkel argument, enkel de vaststelling van een feit. “Wat je horen zult in je oor en in het andere oor, verkondig dat van de daken der huizen.” Geen bewijsvoering, enkel een vaststelling.

Wanneer je op zoek bent naar een meester, luister dan naar zijn zijn. Leer naar zijn zijn te luisteren; wees dicht bij hem, voel hem – met je hart. Plotseling zul je voelen dat je verandert, omdat hij een magnetische kracht is. Je bent dezelfde niet meer – alsof je last een ogenblik van je afgevallen is. *En dit is een ervaring*. Alleen deze ervaring zal je een juist iemand geven, een man met ogen die je leiden kan.

Waarheen zal hij je leiden? Hij leidt je *naar jezelf*. Een man van kennis zal je altijd naar iets anders brengen, naar een hemel ergens in de lucht, naar een doel in de toekomst. Maar een man met zijn, een Jezus, een Boeddha, leidt je nergens heen, enkel naar jezelf – omdat dat het doel is.

Een laatste woord over de ‘*put*’: Als Jezus zegt: “Zij vallen in de put”, is de ‘*put*’ de ‘baarmoeder’. Als een blinde de blinde leidt, worden beiden opnieuw geboren in hetzelfde ellendige leven, dezelfde zorg en angst begint in nieuwe vormen. De baarmoeder is de put.

Als iemand met *zijn* je leidt, val je nooit in de put. Dan word je in een andere dimensie geboren, en is het langer van geen waarde opnieuw in deze wereld geboren te worden. Je verdwijnt van hier, je verschijnt ergens anders. Dat ergens anders is God, dat ergens anders is *nirwana*.

Osho - Poona India augustus 1974